

Melekleşmenin yolu anne ve babaya saygıdan geçer

Ahmet Bey: “Annem benimle konuşmuyor. Görüşmek istemiyor. Telefonlarıma cevap vermiyor. Suçumu ve kusurumu akrabalarım vasıtasıyla soruyorum. Cevap alamıyorum. Biz nasıl barışacağız? Barışmadan ben veya annem ölürse sorumluluk kimde olur? Birbirimizin cenazesine gitmemiz gerekir mi?”

Anne ve baba hakkı önemlidir. Evlât olarak -Allah için- dünyada en nazik olacağımız insanların birincisi annemiz, ikincisi babamızdır. Bediüzzaman'ın veciz ifadesiyle, onlar hanemizin bereket direği, rahmet vesilesi ve musibet dâfiasıdır.

Onlar bize hangi tür haksızlık yapmış olurlarsa olsunlar; bizi ne tür bir muameleye tâbi tutmuş olurlarsa olsunlar; onlar tarafından en horlanan, en hakir görülen, en seilmeyen, en çok dışlanan ne kadar biz olursak olalım; onlara saygıda kusur etmeyeceğiz. Anne veya babamızla aramızda var gözüken ve hiç bitmeyen tartışma ve sürtüşmeler, şeytanın bir tuzağı ve tezgâhıdır. Bu tuzağa gelmeyelim.

*Enes (ra) bildirmiştir: Peygamber Efendimiz (asm) buyurdu ki: “Anne ve babasını razı eden Allah'ı razı etmiştir. Anne ve babasını kızdıran Allah'ı kızdırmıştır.”

*Ebû Hüreyre (ra) bildirmiştir: Peygamber Efendimiz (asm) buyurdu ki: “Anne ve babasının ihtiyarlığına ulaştığı halde, onları razı ederek Cennet'e giremeyen kimsenin burnu yerde sürünsün.”

*Abdurrahman bin Semüre (ra) bildirmiştir: Peygamber Efendimiz (asm) buyurdu ki: “Akşam rüya-yı sâdıkada gördüm ki, ümmetimden bir adam vardı. Susuzluktan dili dışarıya sarkmış, soluyordu. Tuttuğu Ramazan orucu geldi ve ona su ikram etti. Ümmetimden bir adam gördüm ki, önü karanlık, arkası karanlık, sağı karanlık, solu karanlık, üstü karanlık, altı karanlıktı. Yaptığı hac ve umresi geldi ve onu bu karanlıklardan kurtardı. Ümmetimden bir adam gördüm ki, ölüm meleği ruhunu

almak için gelmişti. Anne ve babasına yaptığı iyilikler geldi. Meleğin ruhunu almasına mâni oldu. Ümmetinden bir adam gördüm ki, Mü'minlerle konuştuğu halde, onlar kendisiyle konuşmuyorlardı. Akrabalarıyla olan iyi ilişkileri geldi ve onlara hitaben, "Bu akrabalarına iyilik ederdi." Dedi. Bunun üzerine onlar onunla konuştular. O da onlara karıştı."

*Hazret-i Âişe (ra) bildirmiştir. Allah Resulü (asm) buyurdu ki: "Cennete girdim. Orada bir güzel okuma sesi işittim. "Bu okuyan kim?" diye sordum. "Harise bin Numan" Dediler. (Harise bin Numan annesine ve babasına iyilikleri sebebiyle bu makama ulaşmıştır.) İşte anne-babaya yapılan iyilik böyledir. İşte anne-babaya yapılan iyilik böyledir. Kişiyi böyle yükseltir."

*Ebû Hüreyre (ra) anlatmıştır: Bir adam: "Yâ Resûlullah! Benim hısımlarım var. Ben onlara yaklaşıyorum, onlar benden uzaklaşıyorlar, benimle alakalarını kesiyorlar. Ben onlara iyilik yapıyorum, onlar bana kötülük yapıyorlar. Ben onlara yumuşak davranıyorum, onlar bana kaba ve saygısız davranıyorlar." Dedi.

Allah Resulü (asm) Buyurdu ki: "Eğer dediğin gibiyse, sanki sen onlara sıcak kül yedirmişsin, öyle mi? Sen bu hal üzere devam ettikçe, onlara karşı Allah'ın rahmeti seninle beraber olur."

*Abdullah bin Amr (ra) bildirmiştir: Allah Resulü (asm) buyurdu ki: "İyiliklerine karşılık akrabalarına iyilik yapmak ve ziyarette bulunmak kâmil bir yakınlık sayılmaz. Asıl kâmil yakınlık, kendisiyle yakınlık bağları koparılmak istendiği vakit, yakınlığını koparmamak ve onu devam ettirmektir."

Biz ilişkilerimizi koparmayacağız. Uzakta değilsek telefonu falan bırakıp, gidip ellerine kapanacağız. Eğer uzaktaysak, telefon etmekten çekinmeyeceğiz. Telefon da dâhil her türlü haberleşme araçlarıyla görüşmeye, aramaya, hal ve hatırını sormaya, bir ihtiyacı varsa elimizden geldiğince ilgilenmeye ve yardımcı olmaya devam edeceğiz; sırf Allah için, yalnız ve yalnız Allah için. O bize olumlu cevap verirse ne âlâ! Eğer vermez ise, zaten biz Allah için hareket etmiyor muyduk? O halde, bundan üzülmemize gerek yok; ancak annemiz için yine dua edeceğiz! Yine aramaya ve sormaya devam edeceğiz.

Onun bize olumlu cevap vermesini beklemeyeceğiz artık. Hatamız varsa helâlleşmeye bakacağız. Eğer helâl etmiyorsa, biz nezaketimizi ve saygımızı asla bozmayacağız. Suçumuz olmasa da, gönlünü almaya bakacağız. Telefonu yüzümüze kapadığında, hiç bozulmadan, biz yeniden açıp; "Anneciğim, seni seviyorum. Ellerinden öperim. Allah'a emanet ol." Diyeceğiz ve telefonu nazikâne kapatacağız.

Yani annemize karşı adeta mekleřeceđiz.

Cenazesine tabii ki gideceğiz. Onun da bizim cenazemize gelmesini tabii ki isteriz. Allah'ın rızasını kazanmanın ucuz olmadığını böylece bilfiil görmüş olacağız.